

# Het smalle pad

*Review en reflectie WK Backgammon, Monte Carlo, 6-12 juli 2012, door Geert Van der Stricht*

Met z'n drieën (Michel, Walter en ik) reisden we op 4 juli 2012 af naar Monaco, om onze kans te wagen in het 37<sup>ste</sup> wereldkampioenschap backgammon in Monte Carlo. Het was de eerste keer dat ik mee kon doen want het WK valt steeds samen met het Belgisch Kampioenschap Schaken, mijn hobby nummer één. Het toeval wil dat ik me dit jaar niet kon plaatsen voor de elitegroep, zodat ik van de gelegenheid gebruik maakte om een unieke ervaring op te doen op het meeste prestigieuze backgammontoernooi ter wereld. Dat het een kostelijk avontuur zou worden - het inschrijvingsgeld bedraagt er 1000€ - wilde ik wel voor één keer voor lief nemen. En omdat het geheel onverwacht een overweldigend succes werd, blik ik graag terug op mijn ervaringen van match tot match, met hier en daar interessante randbelevissen toegevoegd.

De titel van dit stuk heb ik ontleend aan een boek van de legendarische Nederlandse schaker Jan Timman. In een bestseller beschrijft hij het smalle pad dat hij ooit bewandelde om uiteindelijk de tweekamp om het wereldkampioenschap schaken (tegen de toenmalige wereldkampioen Anatoli Karpov, Kuala Lumpur, 1993) te kunnen spelen. In backgammon is dit pad zowaar nog véél smaller. Je dreigt voortdurend te sneuvelen links of rechts, van zodra er ook maar één *unlucky streak* op je pad komt. Ook mijn pad, op weg naar de laatste 8, was bijzonder smal. Voor wie géén backgammon speelt, maak ik graag een vergelijking met een tennisparcours. In mijn backgammonparcours heb ik als het ware tot 3 keer toe een matchbal overleefd...

## Geluk komt in reeksen

Michel verkoos om het heentraject Gent-Monaco (zo'n 1200 km) in 2 etappes af te leggen met een overnachting in het Franse Troyes, ongeveer halverwege. Dat kwam voor mij als een puzzel uit. 's Ochtends nog een professionele verplichting afgewerkt, 's middags een goede 500 km afgelegd, en 's avonds alvast een 17-punter gespeeld tegen Walter om er een beetje in te komen. In deze match, die Michel live kon invoeren in Extreme Gammon, was al een eerste teken zichtbaar van een *lucky streak* die me gedurende een week te wachten zou komen te staan. Mijn niveau was niet slecht, maar ook niet overtuigend (errorrate 6,6 versus 5,3 van Walter) en een 6-12 achterstand wist ik om te buigen in 17-14 winst. Ik was tevreden met de verschillende leerrijke momenten in die match en was in zekere zin blij dat ik de begane blunders later in het toernooi niet zou maken (al moest ik naderhand door analyses vaststellen dat dit niet helemaal het geval was). Het dagje extra zorgde er tevens voor dat ik Walter beter heb leren kennen en niet alléén op BG-technisch vlak. Hij maakte me vooral attent op een interessant statistisch verschijnsel dat hij tevens met een experiment<sup>1</sup> later aantoonde. Hij trof me in mijn interessesfeer meteen raak, aangezien ik professioneel, weliswaar in beperkte mate, met statistiek bezig ben. Maar ik moet toegeven dat ik nog niet echt bij dit fenomeen heb stilgestaan: *geluk komt in reeksen*. Mijn verder toernooiverloop is daar een mooi voorbeeld van. Als ik gemakkelijks halve even aanneem dat de gemiddelde speelsterkte van mijn

---

<sup>1</sup> Het experiment gaat als volgt: noteer 100 keer, naar eigen willekeur, de letter "K" of "M" op een blad papier, waarbij deze staan voor "Kruis" of "Munt" bij het opwerpen van een muntstuk. Vervolgens wordt er 100 keer daadwerkelijk een muntstuk opgegooid, en telkens het resultaat – op een nieuw blad – genoteerd. Walter kon de reële *randomness* van de kunstmatige (de zelf verzonden KM-reeks) onderscheiden omdat geluk in reeksen voorkomt.

tegenstanders niet lager is dan de mijne, dan moet een score van 10 uit 11 gewonnen lange matchen, gevolgd door een nederlaag, toch wel een *lucky streak* worden genoemd.

### Qualifier

Donderdagavond waren we al tegen het avondeten ter plaatse in Monaco en konden we nog wat relaxen van de lange autorit, om uiteindelijk op vrijdag late namiddag van start te gaan met een eventuele deelname aan de qualifiers. Een *qualifier*, is een minitoernooi met 4 spelers, die elk 260€ inleg betalen, en waarvan de winnaar een toegangsticket voor de hoofdgroep van het WK wint. Ik besloot mijn kans te wagen want stond te popelen om te spelen. Groot was mijn verbazing dat ik de enige was van de Belgische delegatie (Luc Palmans had ons intussen vervolledigd) die hieraan deelnam. Naderhand begreep ik wel de diverse redenen. Het is een méérkost van 260€ indien het niets oplevert, én je benodigde *reeks* van overwinningen moet langer worden, wil je in de prijzen vallen. Nog een filosofische redenering die ik via onze ervaren BG-toernooispeleers Michel, Luc en Walter voor het eerst heb vernomen.



In mijn eerste match, tegen de Turk Shahab Ghodsi (zie foto hierboven), werd ik meteen mentaal zwaar op de proef gesteld. Hij ergerde zich aan mijn trage spel en haalde de scheidsrechter erbij om een klok te eisen nadat hij 3-0 achter stond (match tot 9). Michel, die bereid was de match te noteren, merkte op hoe koelbloedig ik reageerde op het ontstane tumult. Desalniettemin heeft het in ernstige mate mijn spelniveau beïnvloed (het nivelleren van de invloed van externe factoren op mijn spelniveau is ook bij het schaken altijd al een relatief zwakke schakel geweest). Bij het invoeren kwam ik tot de ontnuchterende vaststelling dat mijn niveau bijzonder laag was (errorrate 14 versus 7 van Shahab). Het invoeren heeft overigens héél wat hoofdbreken gekost, omdat in het vierde spel een *illegal move* gebeurde, die hij tijdens zijn colère niet eens opmerkte. Een checker van mij die op de bar stond, viel op mijn 6-punt, wat een immense verbetering van mijn positie bleek. Normaal ben ik niet de persoon die wil profiteren van illegale zetten, maar mijn tegenstander had me al dermate

opgehitst dat ik nu de behoefte niet voelde om zelf in te grijpen. In datzelfde spel, bij een 3-4 achterstand, een opmerkelijk fragment:



Mijn tegenstander (zwart) stond lange tijd *too good to double*, maar met mijn laatste lucky roll 6-1 van de bar heb ik zonet 2 checkers van hem op de bar gezet. Niet één seconde dacht hij na en ploft met een intimiderend machtsvertoon de doubling-cube op 2. Inderdaad dreigt hij een quasi dodelijke 2 te gooien met, laat ons zeggen, 40% gammons, maar hij kan uiteraard ook missen. Groot was naderhand mijn verbazing hoe sterk zijn double is (384 mp), maar ook mijn take is correct (48mp)! Hij mist met 6-3. Ik gooi 5-3 en speel 18-10 (zonder hit!). Opnieuw mist hij met 2-1 en speelt 10-7. Ik kan hem daarna een *dead cube* geven en kom 5-4 voor in de match. Daarna passen we elk om beurt 2 keer correct en ik kom 7-6 voor. In het laatste spel doe ik een leerrijke foutieve take:



Groot was mijn verbazing dat wit hier moet passen (mijn take is 124mp fout!) en *double match point* spelen bij 7-7. Hij gooide een *market loser* 4-1, maakte zijn 5-punt, maar later slaagde ik er nog in met mijn back checker te ontsnappen en het spel en daarmee de match te winnen! Bij het naspelen heb ik méér dan eens de bedenking gemaakt hoe een andere invalshoek mijn toernooi had gekregen, als ik deze afschuwelijk slecht gespeelde match, níét had gewonnen. Misschien een geluk voor mij, dat ik géén onmiddellijke feedback kreeg over mijn spelniveau, want in mijn match erna, tegen de Japanse Akiko Yazawa (zie foto volgende bladzijde), speelde ik voortreffelijk (errorrate 3,5 versus 2,8).



Het viel mij op hoe emotioneel deze jonge meid omging met de gang van zaken, waarin ze steeds op mijn *kogelvrije vest*<sup>2</sup> botste. Zij kwam in het geheel niet in de match en won enkel het Crawford-spelletje nadat ze 8-0 achter stond. Uiteindelijk won ik overtuigend met 9-1, maar was me er nu wel van bewust hoe gemakkelijk de dobbelstenen het mij maakten. Akiko is overigens een héél sympathieke meid, met wie ik daags na het toernooi bevriend raakte op Facebook. Opmerkelijk was ook haar professionele ingesteldheid en zelfvertrouwen. “No settlements”, antwoordde ze in moeizaam Engels, wanneer ik haar voor de wedstrijd voorstelde om de verliezer alvast 200€ te laten recupereren. Later die avond begreep ik waarom. Zij zit in de entourage van *Michy* en *Mochy* - ze heeft een relatie met een goede kameraard van *Mochy* - en ik zag haar met een slordige 5000€ op zak rondlopen. Wat kan haar nu in Godsnaam 200€ schelen? In de hoofdevenementen in Monaco kon ze geen potten breken, maar in Cannes, één week later, won ze wél de superjackpot!

Het winnen van deze qualifier was een eerste, grote opsteker voor me en betekende nog maar het begin van een vrij lange *lucky streak*.

### **Main event: dag 1 (zaterdag)**



---

<sup>2</sup> Een “kogelvrije vest” is een zelf verzonnen uitdrukking waarmee ik wil aangeven dat ik meermaals een direct shot overleef op een kritiek moment omdat mijn tegenstander telkens mist

's Zaterdags begon dan het echte werk. In de eerste ronde trof ik de Israëliër Josef Tissona (zie foto op vorige bladzijde), een mid-vijftiger schatte ik hem en hij was finalist van het WK in 1995. Hij zou later ook de finale van de *2nd Consolation* winnen. Deze match werd niet genoteerd, aangezien iedereen aan't spelen was. Ik herinner me dat de match moeilijk begon voor mij. De eerste 3 spelletjes moest ik duidelijk passen, maar in het vierde spel (waarin de cube nogal vroeg kwam), kon ik comfortabel taken en keerde het tij. Het werd 2-3, ik nam langzaam de overhand, en won nog overtuigend met 15-10.

### Tweede ronde



's Avonds trof ik de Duitse speler Thomas Schwanbeck (zie foto hierboven) in een match naar 17, waarvan Michel – die al in de eerste ronde werd uitgeschakeld door de Amerikaan Grunwald – bereid was de eerste 8 games te noteren, tot een 4-5 achterstand. Het was inmiddels middernacht en Michel zag het verdere noteren van die match helaas niet zitten. Mijn errorrate tot dan toe was héél matig (8,8), maar mijn tegenstander deed veel slechter (12,4).

Nadat ik een flinke voorsprong had genomen, kwam hij terug tot *double match point*, en dan gebeurde bijna een horrorscenario:



Deze stelling ontstond vanuit een backgame van mijn tegenstander, met té krappe timing. Ik lig 18 pips voor in de race en hij staat op buigen of barsten. Ik heb vier slechte rolls, 6-3 en 6-5. Ik gooi helaas 6-3, en moet een blot laten op de 8, wat hem 13 vrijwel zekere matchwinnaars oplevert. Hij mist met 4-4, en daarmee had ik mijn eerste matchbal overleefd! Het scheelde dus géén haar of ik zou al in de tweede ronde zijn gesneuveld...

### Main event: dag 2 (zondag)

In de derde ronde ontmoette ik de Russische speler Konstantin Nekzasov voor een match naar 19 punten. Géén jong talent dat zich dagelijks traint met Extreme Gammon, maar een 60-plusser, die de oude openingstheorie nog hardnekkig trouw blijft. Zo won hij tot 3 keer toe de openingsrol met 6-2 en speelde dit steevast 13-5 (zie diagram).



Ik kan deze pré-computer-theorie wel begrijpen, ook al is ze heden ten dage achterhaald en wordt ze met 37mp fout aanzien. Wit vecht voor het 5-punt indien zwart mist, en indien hij raakt stuurt wit meteen aan op een backgame, door nogmaals consequent het 5-punt aan te vallen (wat veelal een vierde checker terugstuurt). En perfect volgens de statistiek raakte ik maar in één spelletje op de 3.

Traag maar gestaag evolueerde de match naar 9-8 in mijn voordeel, waarna de match in één game werd beslist door hoge double- en redouble-acties. Dat ging als volgt:



Ik speel met wit en krijg een *redouble* naar 4, die overigens niet correct is (49mp), en waarvan de *take* overduidelijk blijkt te zijn (211mp), met het 5-punt open en 29 pips voorsprong in de race. Ik *take* dus, hij gooit 4-3 en speelt 18-14, 13-10. Ik gooi 5-2, binnen op 20 en 5-3. Hij gooit een ongelukkige 2-2, waarmee hij mij niet kan raken en speelt 14-6 (zie diagram)



Door mijn flinke voorsprong in de race (ook al heb ik flink wat *wasted pips*) heb ik héél wat market losers, als ik minstens 8 pips gooi (uitgenomen 5-5). Ik *redouble* naar 8, in de veronderstelling dat hij moet *pass* en ik een 13-8 voorsprong zou nemen. Hij neemt evenwel, ik gooi ongelukkig 3-1 en speel 20-16. Hij *redoublet* naar 16 (zie diagram):



Terwijl ik tijd nam om de situatie te evalueren, onderbrak hij mij, en zei dat hij genoeg wou nemen met 5 punten ipv 8. Typisch voor die Russen, wiens mentaliteit ik door en door ken uit de schaakwereld. Daarmee zou hij 8-13 voor komen te staan, wat géén aantrekkelijke optie voor me is. Hij is amper 20/36 favoriet om mij te hitten, en in de overige gevallen ben ik dik favoriet in de race (behalve na een 6-6 van hem). In mijn beslissing heb ik laten mee overwegen, dat ik de afgelopen nacht te weinig geslapen had en daarom liever koos voor een eventuele korte pijn. De *take* is 815mp correct, zijn *redouble* is 202mp fout. Ik neem dus, hij mist met 5-2, speelt 15-17, 15-20. Ik gooi 4-4, 16-4, 4 off en win de race overtuigend. Een *double shot* overleefd dus, zeg maar 2 matchballen in tennisjargon.

## Vierde ronde

De vierde ronde stond me een aangename verrassing te wachten. Ik speelde tegen de Griek Ioannis Zacharioudakis, die met veel geluk van mijn landgenoot Luc had gewonnen in de vorige ronde. Dat Luc daar zo enorm van baalde, begreep ik pas echt goed later die avond. Ik citeer hier graag Luc's woorden: "In dit toernooi heb je pakweg 20 toppers, ruim 100 spelers van vergelijkbaar niveau als het onze, én die Griek!". Ik zag deze uitspraak in eerste instantie als mentaal vergif (in mijn jonge jaren heb ik geleerd nooit een tegenstander te onderschatten en deze voorkennis zou me daartoe kunnen aanzetten), maar moet naderhand Luc volledig gelijk geven. Deze Griekse zakenman was heel gehaast en blijkbaar slechts in beperkte mate bekommerd om de uitslag van onze match. Tussendoor had hij wat telefoontjes te beantwoorden, wat ik in gewone omstandigheden niet zou tolereren. Maar ik zat mooi in een *winning streak*, en had dan ook géén zin deze trend te onderbreken door tumult te beginnen maken. Dankzij Luc's *inside information* besloot ik géén enkele initiële cube te geven (tenzij in het geval van een duidelijke *cash*). De match verliep voorspoedig voor me, ik nam met plezier zijn vroege doubles en binnen het half uur stond ik 8-0 voor. Ondertussen geraakte ik wat aan zijn speelstijl gewend. Hij liet géén kans voorbij gaan om te beginnen blitzen, wat in de eerste 3 spelletjes duidelijk averechts werkte, met zelfs een gammon tegen. Daarna begon ik selectief een paar spelletjes te passen, wanneer er ook maar enig gammongevaar om de hoek kwam kijken. Hij kwam terug tot 14-6, maar uiteindelijk won ik de match overtuigend met 21-10. Dat de match niet genoteerd werd, is géén gemis. Zijn errorrate móét dik boven de 15 zijn geweest. De uren erna heb ik enorm meegeleefd met Luc, want verliezen van zo'n beginner moet heel hard zijn aangekomen, zeker op een moment dat je al bij de laatste 16 bent geraakt.

## Main event: dag 3 (maandag)

Inmiddels was ik bij de laatste 8 geraakt, wat mij een dubbel gevoel opleverde. Enerzijds euforie, uiteraard, maar anderzijds besepte ik wel hoe gemakkelijk ik de laatste horde had genomen. En het kwam er nu op aan, mijn spelniveau terug te normaliseren en mijn laatste matchstrategie volledig achter me te laten. Mijn eerste match om het grote geld stond nu op het spel, waarbij de winnaar van minstens 7000€ was verzekerd.





Mijn tegenstander, de Noor Victor Petersen (zie foto bij de prijsuitreiking op de vorige bladzijde), benaderde me een half uur voor de wedstrijd spontaan, om een moneydeal af te spreken. 5000/2000, was zijn voorstel, waar ik graag op inging, want ik hou doorgaans wel van een beetje *money management*. In de match - mijn eerste mét klok - liet ik me helaas wel wat intimideren door zijn snelle spel.

Luc was bereid de match te noteren en hoewel ik eerst bedenkingen had met mijn niveau, bleek het heel behoorlijk (errorrate 5,8), en zelfs iets beter dan mijn tegenstander (6,1). Het naspelen van de match overtuigt me vandaag dat ik eigenlijk ook hier 50% winstkansen had, niettegenstaande mijn tegenstander flink wat meer ervaring had. In de match naar 21 kom ik 1-6 achter, waarna ik in het daaropvolgende spel een mooie kans had om hem bij te benen (zie diagram):



In deze stelling, een typisch *acepoint game* met goede timing, heb ik (met wit) inderdaad slechts 84% winstkansen, maar wél 60% gammons en zelfs 15% backgammons. Er volgt 6-3, hij raakt mijn blot met 6-2, en slaagt er naderhand in een tweede checker terug te sturen. Ik moet zijn redouble passen en zodoende staat het 1-8 ipv 5-6 in het geval van een winst met gammon. Dat scheelde een slok op een borrel. Toch kwam ik op kousevoeten dichterbij tot 12-16. In het spel erna kreeg ik volgende double voorgeschoteld:



Met duplicatie van drieën en 6 pips voor in de race, ben ik verplicht te nemen (de *pass* kost 192 mp), zeker omdat er slechts 14% gammons in zitten. Maar mijn *lucky streak* werd hier een halt

toegeroepen. Hij raakt met 3-5, ik dans, en haalt ook mijn tweede blot op met *pick&pass*. Nog een paar keer dansen maakte dat ik hier gegammoned werd, en aldus 12-20 achter kwam te staan.

In het Crawford-spel kwam ik er niet aan te pas, tot ik in de volgende stelling terecht kwam:



Hier zat ik zélf in een acepointgame met goede timing, een quasi vergelijkbare stelling eerder die match, en nu was ik het die hoopte op een last-minute shot. Hij gooit 6-3 en moet 2 blots laten, maar ik mis met 1-1! Het was me duidelijk: Vrouwe Fortuna stond niet langer aan mijn zijde en dat betekende het einde van mijn *lucky streak*. 12-21 derhalve en meteen het einde van het sprookje!

### Consolation

Dat was toch even bekomen. Ik zat in een goede flow, en nu die opdoffer, net op het moment dat het grote geld zich aandient. Véél tijd om te reflecteren kreeg ik niet, want die avond stond me meteen mijn eerste match in de Consolation<sup>3</sup> te wachten. En het is tevens een illusie te denken, dat je, na uitschakeling in het hoofdtoernooi, een gemakkelijke tegenstander krijgt. Nee, hoe verder je vordert in het hoofdtoernooi, hoe hoger je ook de Consolation binnenkomt. Alan Grunwald, een sympathieke Amerikaan die Michel al in de eerste ronde had uitgeschakeld, was mijn volgende tegenstander in een match naar 11. De match begon stroef voor mij en ik kom 0 - 4 achter. In het daaropvolgend spel had ik hem een vroege cube gegeven en groot was mijn verbazing, dat hij, vol zelfvertrouwen, een redouble deed naar 4 in een stelling, waarin ik die vrij comfortabel kon nemen. Dat vond ik toch wel verrassend, want het is me opgevallen dat sterke spelers niet snel naar 4 redoubelen bij een 4-0 voorsprong (de gammons tegen wegen dan immers héél zwaar).

---

<sup>3</sup> De *Consolation* is de naam van een neventoernooi, typisch voor backgammontoernooien, waarin alle spelers die uitgeschakeld zijn in het hoofdtoernooi terecht kunnen om er alsnog te vechten voor een troostprijs. Omdat dit WK een groot deelnemersveld had (circa 150 deelnemers), werd ook nog een *2nd Consolation*- en een *Last Chance*-toernooi ingericht, waarin spelers na een nieuwe nederlaag worden ingedeeld. Uiteraard is het prijzengeld bij de neventoernooien aanzienlijk lager dan bij het hoofdtoernooi.

En zie, Vrouwe Fortuna besloot mijn *lucky streak* te hervatten (zie diagram):



Mijn tegenstander (zwart) wachtte al enkele worpen op een hoge dubbel en was intussen noodgedwongen zijn homeboard aan het afbreken. Met zijn laatste roll, 5-1, miste hij mijn blot op 14 en speelde 17 – 8, de beste optie (duplicatie van drieën), al moet hij 2 blots laten. Met mijn homeboard dicht, heb ik een sterke redouble naar 8 ook al ben ik géén favoriet om hem te raken (15 shots). Ik verschoot toch enigszins van zijn snelle take, want een hit zou me een 8-4 voorsprong geven in de match en hier kreeg hij de kans om conservatief een 4-4 stand te spelen. Hij nam dus, ik gooi 2-1 en raap zijn blot op 8 op. Met mijn volgende roll neem ik ook zijn tweede blot mee, wat de gammons aanzienlijk de hoogte injaagt. In de bearoff gooide ik daarna nog de nodige doubles en hij kwam één roll tekort om de gammon te redden! 16-4 derhalve en met de glimlach gaf de Amerikaan zich gewonnen. Ik moet eerlijk zeggen dat die glimlach bij mij achterwege zou zijn gebleven...Ik voelde me herboren, maar maakte me niet veel illusies. 's Anderendaags zou de Duitse professional Andreas Humke me te wachten staan en véél kans zou ik niet maken, maar het zou alvast leuk zijn om tegen hem te spelen. Hoe anders zou het uitdraaien...

### Consolation dag 3 (dinsdag)



Dinsdagnamiddag dus met frisse moed begonnen aan mijn match tegen Humke. Uiteraard moet er met klok gespeeld worden, maar dat was me intussen niet meer vreemd. En mijn hotelgenoten Michel en Walter overtuigden me, dat Humke ook tegen mij hooguit slechts 60% favoriet is. Een sympathieke Duitser overigens, voor wie backgammon één van zijn inkomstenbronnen is. Een speler *pur sang*, die vooral met allerlei *side events* aan de bak komt en er niet voor terugdeinst om *chouette* te spelen aan 100€ per punt! Michel, die tijdens mijn verblijf in Monaco overigens goed fungeerde als mijn *mental coach*, was bereid om onze match te noteren. Ik speelde een goede match (errorrate 5,8), al speelde Andreas véél beter (3,5). En ook hier werkten de dobbelstenen goed mee. Andreas vocht voor wat hij waard was, maar ging uiteindelijk bij 9-8 tenonder, omdat hij in het laatste spel ongelukkig gegammoned werd. Rien à faire! Ook bij hem viel het mij op, hoe gemakkelijk hij met deze nederlaag omging. Toen ik bij thuiskomst onze match opstuurde, antwoordde hij heel gelaten: "Thanks very much and enjoy backgammon!". Opnieuw een voltreffer voor mij, en ik zou de volgende ronde opnieuw een kans maken om in de prijzen te vallen. Aanvankelijk stond deze match pas voor 's anderendaags gepland, maar de organisatie vroeg me of ik kon instemmen om die match 's nachts nog te spelen. Ik stemde erin toe, want wou deze *lucky streak*, voor zolang het nog zou duren, niet onderbreken!

### Falafel

Mijn tegenstander in de kwartfinale van de Consolation werd het Israëliische zwaargewicht Matvey Natanzon, meestal genoemd met zijn bijnaam "Falafel". Hij ziet er niet bepaald fit uit (ik schat hem op een voorzichtige op 120kg, zie foto), maar lijkt wel onvermoeibaar en is heel sympathiek (Luc kan er over meespreken, omdat Falafel instemde een match alsnog te spelen, die hij eigenlijk al met forfait had gewonnen door het te laattijdig opdagen van Luc). Hij begrijpt het spel door en door en is tussendoor altijd wel ergens een jackpot aan het spelen. Naar verluid geeft hij ook privéles en vraagt hij 100€ per uur! Een speler met naam dus en ook was hij het, die de live-commentaar van de finale op de slotdag verzorgde. Luc, die tegen Falafel ten onder was gegaan, bleek opnieuw bereid de match te noteren voor latere analyse. Mijn niveau was opnieuw voortreffelijk (errorrate 5,1), al was dat van mijn tegenstander van wereldklasse (2,1). Speciale kritieke momenten waren er niet; ik gooide wat ik moest gooien en daar kan zelfs Falafel niet tegenop. Het werd 11-7 en een prijs van 1800€ was alvast mijn deel!



#### Dag 4: rustdag (woensdag)

De rustdag kwam eigenlijk als geroepen. Tot dan waren het telkens lange dagen en moeilijke nachten. Als schaker weet ik immers heel goed hoelang een intense mentale strijd kan nazinderen en je nachtrust opslorpen. Met ouder worden heb ik er gelukkig minder en minder last van, maar ik vrees dat het nooit helemaal zal verdwijnen. En stel dat ik mijn match tegen Falafel had verloren. Dan stonden vandaag opnieuw meerdere matches – in de *2nd Consolation* – op het programma.

De rustdag raakte gemakkelijk opgevuld. s' Ochtens samen met Michel de bekende *Nietzsche-trial*<sup>4</sup> afgelegd en 's namiddags een bezoek aan *Eden Plage* – een diep gelegen, klein strand in het nabijgelegen Cap d'Ail (zie foto hieronder, vanuit vogelperspectief) – konden mijn gedachten volledig losmaken van backgammon. Een absolute aanrader, en ik hoop hier ooit een weekje ten volle van vakantie te kunnen genieten.



#### Consolation: dag 5 (donderdag)

Toch heeft zo'n rustdag ook een nadeel. Ik ben niet vlug bijgelovig, maar in retrospectie moet ik vaststellen dat mijn *lucky streak* na de rustdag genadeloos werd beëindigd. Tegen de Deen Lars Trabolt (zie foto volgende bladzijde), probeerde ik nog een moneydeal te sluiten, maar daar had hij géén oren naar. Toch zou de winnaar 4100€ opstrijken ipv de al gerealiseerde 1800€ voor de halve finalisten. De moeite waard voor mij, maar wellicht klein geld voor Lars, de wereldkampioen uit 2008.

---

<sup>4</sup> De Nietzsche-trial is een flinke klimwandeling - ongeveer een uur bergopwaarts - in het nabijgelegen Eze.



De match naar 13 punten ging gelijk op, en bij een 9-8 voorsprong maakte ik een ernstige fout (zie diagram):



Ik speel met wit en lig op de bar, bovendien dreigt hij een tweede checker op de bar te zetten. Mijn tegenstander verklaarde naderhand dat mijn take overduidelijk is, omdat het 5- en 6-punt open zijn en er weinig gammongevaar is. Toch rekent ExtremeGammon de take zwaar als fout aan (256mp). Mijn tegenstander gooit 3-3, en zet een tweede checker op de bar. Ook al zitten er in de diagramstelling slechts 20% gammons, het horrorscenario werd hier mijn deel en ik kom 9-12 achter, Crawford. In het laatste spel geraak ik in een backgame met goeie timing verzeild, totdat 2 keer 6-6 mijn timing om zeep helpt. Ook al moet mijn tegenstander héél krom spelen, ik krijg géén contact meer en mijn toernooi is voorbij...

Donderdagavond volgde dan de prijsuitreiking en mocht ik mijn trofee en prijzengeld in ontvangst nemen.



Uiteindelijk incasseerden Michel, Luc en Walter (zie groepsfoto Belgische delegatie hieronder) dankzij hun 10%-stake in mijn prijzenpot nog een mooie troostprijs. Zelf heb ik dit met plezier gedaan, en zou ik het opnieuw doen, eens te meer beseffende hoe smal mijn pad eigenlijk wel was.



## Slotreflectie

Ik kan tevreden terugblikken op dit mooie evenement, met een zeer verdienstelijk resultaat. Tegelijkertijd heeft dit toernooi me ook aan het denken gezet en moet ik met lede ogen vaststellen dat de geluksfactor in dit spel véél hoger is dan ik oorspronkelijk verwachtte, toen ik met dit spel begon. Elk van ons stond ervan te kijken, hoe die Griekse speler tot de laatste 16 is doorgedrongen. En wellicht zullen meerdere internationale toppers zich hebben afgevraagd, hoe die Belg de kwartfinales heeft gehaald...

Een tweede aspect dat ik bij backgammon nogal betreurt is het amateurisme. Vergeleken met schaken, staat backgammon nog in de kinderschoenen, voor wat betreft de spelregels en reglementen bij organisatoren. In schaakcompetities is het ondenkbaar dat er zonder klok wordt gespeeld en dat een zet op het bord wordt uitgevoerd, bekeken en teruggenomen! Ik zou er zelfs voor pleiten om het noteren verplicht te maken, zodat ook illegale zetten veel minder kunnen voorkomen. Daarnaast zijn er geen of nauwelijks reglementen ivm pauzes en worden geafficheerde aanvangsuren vaak niet gerespecteerd.

Ik heb meerdere vrienden weten stoppen met backgammon en insiders weten dat ik zelf tot 2 keer toe flink overwogen heb om deze hobby te laten vallen. Maar tot op heden trekken de volatieleit van het spel en de vele intellectuele uitdagingen mij nog steeds aan en heeft deze hobby mij een fantastische ervaring rijker gemaakt!

### Samenvattende tabel BG-wedstrijden:

Tijdstip	Tegenstander	Lengte	Resultaat	Errorrate
Woensdag 4 juli 19u	 Walter Meuwis	17	17-14	6,6
Vrijdag 6 juli 16u	 Shahab Ghodsi	9	9-6	14
Vrijdag 6 juli 18u	 Akiko Yazawa	9	9-1	3,5
Zaterdag 15u	 Josef Tissona	15	15-10	onbekend
Zaterdag 22u	 Thomas Schwanbeck	17	17 - 16	8,8
Zondag 15u	 Konstantin Nekzasov	19	25 – 8	onbekend
Zondag 22u30	 Ioannis Zacharioudakis	21	21 - 10	onbekend
Maandag 15u	 Victor Petersen	21	14 - 21	5,8
Maandag 22u30	 Alan Grunwald	11	16 – 4	onbekend
Dinsdag 15u	 Andreas Humke	11	11 – 8	5,8
Dinsdag 23u30	 Matvey Natanzon	11	11 -7	5,1
Donderdag 13u	 Lars Trabolt	13	9-13	onbekend

### Interessante links:

Toernooisite: <http://www.bwcmc.com/>



Uitslagen:

<http://gammonmanager.com/turnering.php?tournament=58&showrounds=2&subdivision=1&beginround=6>

Lijst wereldkampioenen: [http://en.wikipedia.org/wiki/List\\_of\\_World\\_Backgammon\\_champions](http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_World_Backgammon_champions)